

Landsskatteretten,
den 24. januar 2003

Kommentarer til »Betænkning fra Fristudvalget om fristerne for skatteansættelse og fastsættelse af afgiftstilsvær, genoptagelse og forældelse.«

Skatteministeriet har anmodet om bl.a. Landsskatterettens eventuelle bemærkninger til Fristudvalgets betænkning.

Landsskatteretten har følgende bemærkninger:

Landsskatteretten må på det kraftigste fraråde vedtagelse af en bestemmelse svarende til den foreslåede tilføjelse til skattestyrelseslovens § 32, der vil medføre:

1. en svækkelse af Landsskatterettens uafhængighed
2. etablering af et nyt klageorgan
3. forøgede omkostninger uden procesbesparende virkninger

1. Landsskatteretten finder ikke forslaget om omgørelse af en landsskatteretskendelse efter pålæg fra ministeriet for foreneligt med rettens status som uafhængigt klageorgan.

Efter det nuværende system kan en landsskatteretskendelse kun ændres ved domstolene. Hvis der fra ministeriets side tages bekræftende til genmæle i en domstolssag, sker det uden Landsskatterettens medvirken, og det fremstår som en ny afgørelse som konsekvens af domstolsbehandlingen og ikke som et ministerpålæg til de underordnede myndigheder om at træffe en afgørelse, der går imod Landsskatterettens afgørelse af spørgsmålet.

Hvis ministeriet tillægges kompetence til at ændre rettens afgørelser, vil det være et alvorligt brud på Landsskatterettens stilling som selvstændigt og uafhængigt klageorgan. Efter Landsskatterettens opfattelse er der slet ikke behov for en sådan ordning, der vil svække rettens uafhængighed og status som sidste administrative klageorgan.

2. Landsskatteretten bemærker endvidere, at den foreslåede ordning reelt indebærer etableringen af et nyt klageorgan, der må forventes anvendt i

stort omfang af de skatte/afgiftspligtige, der ikke har fået medhold hos Landsskatteretten.

Af betænkningen side 138 og 166 fremgår ganske vist, at den foreslåede ordning vil have et begrænset anvendelsesområde, nemlig de tilfælde, hvor det på forhånd er givet, at ministeriet ikke vil kunne få medhold ved domstolene.

Som ordningen er skitseret, vil enhver skatte/afgiftspligtig imidlertid kunne anmode om ministeriets stillingtagen til en anmodning om omgørelse af en landsskatteretskendelse. I modsætning til en domstolsbehandling af sagen vil en sådan anmodning ikke være forbundet med direkte omkostninger. Det må derfor forudses, at der vil blive fremsat sådanne anmodninger af langt flere end de, der under den nuværende ordning rent faktisk indbringer deres afgørelse for domstolene. Man kan næppe forestille sig en professionel rådgiver, der ikke vil føle sig forpligtet til at indgive sådan anmodning, før han/hun rådgiver sin klient om eventuel indbringelse af afgørelsen for domstolene. Ordningen vil således blive opfattet som en ny klageinstans.

Det ses i øvrigt heller ikke at være i ministeriets interesse, at ministeriet på denne måde reelt tillægges ligningskompetence i konkrete sager. Det har tidligere givet anledning til kritik om politisk indblanding, når ministeriet har befattet sig med konkrete afgørelser. Denne kritik vil blive fremført med yderligere styrke, når sådan indgriben finder sted i tilfælde, hvor der foreligger en afgørelse fra Landsskatteretten, som den skatte/afgiftspligtige end ikke har indbragt for domstolene.

3. Etableringen af et sådant nyt klageorgan vil i forhold til myndighedernes nuværende arbejde med retssager blive langt mere ressourcekrævende end det nuværende og ikke virke procesbesparende på anden måde, end at sagens forberedelse nu kommer til at foregå i departementsregi og ikke i domstolsregi. Domstolene er på det forberedende stade kun i begrænset omfang direkte inddraget i sagen.